

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

"มนุษย์ขาดการสื่อสารไม่ได้" คำกล่าวนี้คงไม่มีใครปฏิเสธ เนื่องจากการสื่อสารมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อชีวิตมนุษย์ นับตั้งแต่เกิด มนุษย์ได้ใช้กิริยาท่าทางเป็นเครื่องมือสื่อสารบอกถึงความต้องการของตน เช่น ทารกร้องไห้เมื่อต้องการแสดงให้มารดาเห็นว่าตนไม่สบายหรือหิว ในขณะที่เดียวกันทารกจะเรียนรู้และตีความจากสัญญาณที่เป็นกิริยาท่าทางที่ทารกได้รับจากคนอื่น ๆ (กิติมา สุรสนธิ , 2530 : 41) เมื่อมนุษย์เจริญเติบโต นอกเหนือไปจากการสื่อสารด้วยการฟัง พูด อ่าน เขียน ซึ่งรวมเรียกว่า การสื่อสารโดยใช้คำ (Verbal Communication) มนุษย์ยังสื่อความหมายด้วยท่าทาง กิริยาอาการ น้ำเสียง ฯลฯ การสื่อสารเช่นนี้ เรียกว่า การสื่อสารโดยไม่ใช้คำ (Nonverbal Communication) ดร.แลฟรังก์ (DR. Lawrence K. Frank) ผู้เชี่ยวชาญด้านการสื่อสารโดยไม่ใช้คำแห่งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด กล่าวถึงการสื่อสารโดยไม่ใช้คำว่า เป็นวิธีการสื่อสารที่เก่าแก่ที่สุด และเป็นวิธีการสื่อสารวิธีแรกที่คนเราใช้ในชีวิต (อ้างใน สุมิตร คุณานุกร , 2524 : 50)

การสื่อสารโดยไม่ใช้คำ (Nonverbal Communication) มีชื่อเรียกแตกต่างกันไป เอ็ดเวิร์ด ที ฮอลล์ (Edward T. Hall) เรียกการสื่อสารแบบนี้ว่า "ภาษาเงียบ" (Silent Language) จูเลียส ฟาสท์ (Julius Fast) (อ้างในสุมิตร คุณานุกร , 2524 : 4) ใช้คำที่แตกต่างออกไปโดยใช้ชื่อว่า "ภาษาร่างกาย" (Body Language) สุมิตร คุณานุกร (2524 : 4) เรียกว่า "ภาษาท่าทาง" และในตำราภาษาไทยหลายเล่มใช้คำว่า "อวัจนภาษา" หรือ "การสื่อสารเชิงอวัจนะ"

สำหรับความหมายของ "อวัจนภาษา" นั้นมีผู้ให้ความหมายไว้แตกต่างกันไป ดังนี้ ประมะ สตะเวทิน (2538 : 36) ให้ความหมายว่า เป็นการสื่อสารโดยใช้รหัสหรือสัญลักษณ์

อย่างอื่นในการสื่อสารแทนที่จะใช้ภาษาพูดหรือภาษาเขียน เช่น การยิ้ม, การแสดงกิริยาอาการ, วรรคตอน เป็นต้น

อวยพร พานิช , ถิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์ และเมตตา กฤตวิทย์ (2530 : 6) กล่าวว่า วจัณภาษาเป็นภาษาส่วนที่ไม่ใช้ถ้อยคำหรือคำพูด แต่สามารถสื่อให้เกิดความหมาย ความรู้ และความเข้าใจระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสารได้

สมิตร์ คุณานุกร (อ้างแล้ว) อธิบายว่า เป็นการใช้ท่าทางเป็นเครื่องสื่อความหมาย หรือเป็นภาษาในการถ่ายทอดความหมายและอารมณ์ระหว่างบุคคล หรือระหว่างสัตว์ หรือระหว่างสัตว์กับคน หรือคนกับสัตว์

อรุณีประภา หอมเศรษฐี (2530 : 15) ให้ความหมายว่า เป็นภาษาที่ไม่ออกเสียงเป็นถ้อยคำ แต่มีลักษณะเป็นภาษาที่แฝงอยู่ในถ้อยคำนั้น เช่น น้ำเสียง การเน้นเสียง จังหวะของการพูด การหยุดพูด และยังหมายความถึงกิริยาท่าทาง การเคลื่อนไหว การใช้สีหน้า หรือ สายตา แล้วยังรวมตลอดไปถึงสิ่งอื่นๆที่เข้ามาเกี่ยวข้องในการแปลความหมายของมนุษย์ด้วย เช่น ระยะห่างที่กำหนดไว้สำหรับคนแปลกหน้าหรือคนใกล้ชิด การเลือกใช้เสื้อผ้า การเลือกสีสำหรับของใช้ หรือเครื่องตกแต่ง การมาสาย การตรงต่อเวลา ฯลฯ สิ่งเหล่านี้ล้วนแต่สามารถสื่อความหมายได้ทั้งสิ้น

เดวิด มัวร์ (David M. Moore , 1994 : 146) กล่าวว่า ภาษาท่าทาง (วจัณภาษา) นั้นมิได้ อธิบายถึง การที่มนุษย์และวัตถุสิ่งของสื่อสารได้อย่างไรโดยไม่ใช้ถ้อยคำ

ในขณะที่มนุษย์ทำการสื่อสารอยู่นั้น มนุษย์สื่อความหมายด้วยวจัณภาษาอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะโดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม อัลเบิร์ต เมร่าเบียน (Albert Mehrabian , 1971 : 43) ชี้ให้เห็นว่าในสารที่มนุษย์ส่งออกมาจะเป็นคำพูดเพียงร้อยละ 7 อีกร้อยละ 38 เป็นระดับเสียงสูง ต่ำ ส่วนอีกร้อยละ 55 เป็นการสื่อความหมายโดยไม่ใช้เสียง นอกจากนี้ ในการศึกษาของเรย์ เบิร์ด วิทสเทล (Ray Birdwhistell) (อ้างในยุพเรศ วินัยธร , 2530 : 16) พบว่า คนปกติจะพูดเป็นคำเพียง 10 - 11 นาที ต่อวัน พูดเป็นประโยคยาวโดยเฉลี่ย 2.5 วินาที และพบว่าการสื่อความหมายโดยการพูดคุยกันต่อหน้าใช้ภาษาพูดเพียงร้อยละ 35 ที่เหลือเป็นการสื่อโดยไม่ใช้ภาษา

ไม่ใช่ภาษาพูด จะเห็นได้ว่า อวัจนภาษาเป็นองค์ประกอบสำคัญในการสื่อสารของมนุษย์ มนุษย์อาจตั้งใจสื่อสารที่เป็นอวัจนภาษา หรืออาจแสดงอวัจนภาษาออกไปโดยไม่รู้ตัว แต่ไม่ว่า จะเป็นการส่งอวัจนภาษาในรูปแบบใด ก็ล้วนแล้วแต่มีความหมายทั้งสิ้น

อวัจนภาษาสามารถแบ่งเป็นประเภทต่างๆ ได้หลายประเภทตามตำราแต่ละเล่ม เช่น แบ่งเป็น **เทศภาษา** หมายถึงภาษาที่ปรากฏขึ้นจากลักษณะของสถานที่ที่ทำการสื่อสารกันอยู่ ระยะห่างระหว่างบุคคล **กาลภาษา** หมายถึง ภาษาที่ใช้เวลาเป็นเครื่องสื่อความหมาย อาจหมายถึงเวลาจุดใดจุดหนึ่งหรือช่วงเวลาใดก็ได้ **นัยภาษา** หมายถึงภาษาจากดวงตา สื่ออารมณ์ **ความรู้สึกรู้นึกคิด** **สัมผัสภาษา** หมายถึงการใช้การสัมผัสสื่อความหมาย **อาการภาษา** หมายถึง ภาษาที่อยู่ในรูปของการเคลื่อนไหวร่างกายส่วนต่างๆ **กิริยาท่าทาง** **วัตถุภาษา** หมายถึง ภาษาที่เกิดจากการใช้และการเลือกวัตถุมาใช้ เช่น เสื้อผ้าอาภรณ์ **ปริภาษา** หมายถึง น้ำเสียง (อวยพร พานิช , ถิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์ , เมตตา กฤตวิทย์ , 2530 : 7)

อวัจนภาษานั้นอาจมีลักษณะเป็นสากล กล่าวคือทุกสังคมสามารถเข้าใจในความหมาย ของอวัจนภาษาได้ตรงกัน แต่ก็มีอวัจนภาษาจำนวนมากที่ในสังคมซึ่งแตกต่างกัน เข้าใจในความหมายต่างกัน เช่น การส่ายศีรษะของคนอินเดียแสดงการรับว่าใช่ ในขณะที่คนไทยใช้สำหรับ ปฏิเสธ หรือแม้ในสังคมเดียวกันแต่ต่างกลุ่ม ก็อาจเข้าใจความหมายของอวัจนภาษาแตกต่างกันไปก็ได้ นอกจากนี้ อวัจนภาษาบางอย่างซึ่งเป็นที่ยอมรับในสังคมหนึ่ง อาจไม่เป็นที่ยอมรับใน อีกสังคมก็ได้ ดังนั้น การเรียนรู้เรื่องของอวัจนภาษาจึงช่วยให้มนุษย์ ในฐานะผู้ส่งสารและผู้รับสารสามารถสื่อสารได้อย่างถูกต้อง และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในทางปฏิบัติ อวัจนภาษามีอิทธิพลเป็นอย่างยิ่งต่อผู้รับสาร เนื่องจากผู้รับสารจะสามารถรับรู้ อารมณ์ ความรู้สึก และความคิดของผู้ส่งสารผ่านอวัจนภาษาได้

สำหรับนักร้อง เป็นผู้ส่งสารที่มีอิทธิพลต่อผู้รับสารซึ่งส่วนใหญ่เป็นวัยรุ่น นอกจาก นักร้องจะส่งสารที่เป็นถ้อยคำ อันได้แก่ คำพูด และการร้องเพลงแล้ว นักร้องยังส่งสารที่ไม่เป็น ถ้อยคำ หรืออวัจนภาษาไปยังผู้รับสารด้วย อวัจนภาษาที่เห็นได้ชัดเจน สังเกตได้โดยง่ายนั้น ได้แก่ อาการภาษา ซึ่งหมายถึงท่าทาง ท่าเดินของนักร้อง และวัตถุภาษา ซึ่งหมายถึง เสื้อผ้า และทรงผมของนักร้อง อวัจนภาษาเหล่านี้ ได้ผ่านการคิดสร้างสรรค์โดยทีมงานฝ่ายผลิต เป็น

การวางแผนคิดหลักเพื่อกำหนดเอกลักษณ์และจุดขาย (USP = UNIQUE SELLING POINT) ให้แก่นักร้อง ดังที่บุษบา ดาวเรือง กรรมการผู้จัดการคนหนึ่งของบริษัทแกรมมี่ เอ็นเตอร์เทนเมนท์ กล่าวไว้ว่า "ขณะนี้จะให้แก่นักร้องคนไหนออกเทป จะวางแผนตามความคิดว่า นักร้องคนนี้มีบุคลิกและจุดขายอยู่ ณ จุดใด เรื่องราวที่น่าเสนอในรูปแบบเพลงควรจะมีลักษณะอย่างไร และจะนำเสนอแนวคิดประเภท อารมณ์ที่ให้ควรจะเป็นอย่างไร" (2530 : 37) นอกจากนี้ วาณิช จรุงกิจอนันต์ กล่าวถึงเรื่องนี้ว่า "นักร้องและวงดนตรีแต่ละวงจะมีคนดูและอย่างใกล้ชิด มีคนเขียนบทให้พูด และจัดลำดับของเพลงที่จะร้องว่าเพลงใดขึ้นก่อนหลัง ตลอดจนการวางท่าทางต่าง ๆ" (2533 : 48 - 49) การดำเนินงานดังกล่าวมุ่งให้ผู้รับสารเห็นถึงความแตกต่างของนักร้องแต่ละคน และสามารถเลือกฟังเลือกสนใจนักร้องได้ตามความชอบ ความสำเร็จของนักร้องไม่ได้หยุดอยู่เพียงแค่การที่มีเพลงติดอันดับความนิยมเท่านั้น หากท่าทาง ท่าเดิน และเครื่องแต่งกายของนักร้องคนใดได้รับความนิยมนั้นแล้ว จะเป็นสิ่งยืนยันถึงความสำเร็จและความโด่งดังของนักร้องผู้นั้นยิ่งขึ้น

ดังได้กล่าวมาแล้วว่า กลุ่มเป้าหมายหลักของนักร้อง คือ วัยรุ่น วัยที่มีการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงทั้งร่างกายและจิตใจ ช่วงวัยรุ่นถือได้ว่าเป็นช่วงที่สำคัญที่สุดช่วงหนึ่ง เป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อที่จะส่งผลกระทบต่ออนาคตว่าจะเป็นไปในทางใด การปรับตัวเพื่อที่จะรับกับสังคมใหม่ ภาระหน้าที่ความรับผิดชอบใหม่ บทบาททางสังคมใหม่ จึงเป็นสิ่งจำเป็นและมีผลต่อพฤติกรรมวัยรุ่น เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ (2527) กล่าวว่า วัยรุ่นเริ่มจะไม่เป็นเด็กอีกต่อไป ความเป็นตัวของเขาเริ่มปรากฏชัด ปัญหาจึงมีอยู่ว่า เขาจะเป็นตัวเองอย่างไรดี และแบบไหนดี พฤติกรรมที่สะท้อนลักษณะนี้ก็คือ การชอบเลียนแบบ มีขวัญใจหรือวีรบุรุษที่เขาใฝ่ฝันอยากจะเป็น เช่น บางคนมีนักร้องคนโปรด บางคนมีดาราชวัญใจ นอกจากนี้ พิสมัย วิบูลย์สวัสดิ์ (2510) ศึกษาพบว่า วัยรุ่นส่วนใหญ่ถือเอาแบบอย่างนักร้องหรือดาราที่ตนเองชื่นชอบเป็นอันดับแรก รองลงมาจากบิดามารดา

พฤติกรรมของวัยรุ่นอย่างหนึ่งที่เห็นกันอยู่ทั่วไป คือ การมีท่าทาง ท่าเดินที่เลียนแบบมาจากนักร้อง และพฤติกรรมการแต่งกายที่คล้ายคลึงกับนักร้องซึ่งเป็นที่นิยมในขณะนั้น นักร้องกลายเป็นบุคคลซึ่งวัยรุ่นยึดถือเป็นแบบอย่างในการแสดงออก จึงเป็นที่น่าศึกษาว่า วัยรุ่นมีการเปิดรับสารด้านอวัจนภาษาของนักร้องอย่างไร และการเปิดรับสารด้านอวัจนภาษานั้นส่งผลให้วัยรุ่นสามารถจดจำ และเกิดพฤติกรรมเลียนแบบอย่างไรบ้าง การศึกษาดังกล่าวจะเป็น

ประโยชน์และเป็นแนวทางให้แก่บริษัทธุรกิจเทปเพลงผู้กำหนดอวัจนภาษาของนักร้องจะได้ตระหนักถึงผลที่เกิดขึ้น และเข้ามามีส่วนในการสร้างแบบอย่างที่ดีให้กับวัยรุ่นโดยผ่านนักร้อง อันจะเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาวัยรุ่นซึ่งเป็นกำลังสำคัญของชาติ นอกจากนี้ ยังเป็นแนวทางให้หน่วยงานของรัฐและเอกชนได้ทราบถึงผลของอวัจนภาษาอันอาจเป็นประโยชน์ในการพัฒนาการออกแบบสารเพื่อให้ความรู้หรือใช้ในการรณรงค์ต่างๆที่จะส่งถึงวัยรุ่นอีกด้วย

การศึกษาวีจักษณ์ครั้งนี้ จะเป็นการศึกษาอวัจนภาษาของนักร้องในสังกัดบริษัทแกรมมี่ เอ็นเตอร์เทนเมนท์ จำกัด เนื่องจากมีความหลากหลายในด้านของแนวเพลง และภาพลักษณ์ของนักร้อง รวมทั้งเป็นบริษัทที่มีสื่อเป็นจำนวนมากในการถ่ายทอดอวัจนภาษาของนักร้อง ไม่ว่าจะเป็นรายการเพลงทางโทรทัศน์ที่มีการนำเสนอมิวสิกวิดีโอ การถ่ายทอดสดคอนเสิร์ต รายการถ่ายทอดเทปบันทึกภาพการแสดงคอนเสิร์ต อีกทั้งมีการจัดแสดงคอนเสิร์ตที่มีการเก็บค่าเข้าชมอย่างสม่ำเสมอ อวัจนภาษาที่จะทำการศึกษามี 2 ลักษณะ คือ อาการภาษา ซึ่งได้แก่ ท่าทาง ท่าเดินของนักร้อง และวัตุภาษา ซึ่งได้แก่ การแต่งกาย และทรงผมของนักร้อง อันเป็นอวัจนภาษาที่มองเห็นได้ชัดเจนและเป็นที่ยึดจับ ดังจะเห็นได้จากการเกิดกระแสของการแต่งตัว การมีท่าทาง ท่าเดินของวัยรุ่นไปในทางเดียวกัน เช่น การที่วัยรุ่นนิยมแต่งตัวด้วยเสื้อยืดตัวเล็ก ๆ สีสดใส ใส่กางเกงตัวใหญ่จนปลายขากางเกงกองกับพื้น เหมือนการแต่งกายของ ทาทา ยัง หรือการที่วัยรุ่นพร้อมใจกันชูมือขวาขณะที่ดูคอนเสิร์ตของ อាំพล ลำพูน เป็นต้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการเปิดรับสารด้านอาการภาษาและวัตุภาษาของวัยรุ่น
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการดำเนินชีวิต กับการเปิดรับสารด้านอาการภาษาและวัตุภาษาของวัยรุ่น
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสารด้านอาการภาษาและวัตุภาษา กับการจดจำสารของวัยรุ่น
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการจดจำสารด้านอาการภาษาและวัตุภาษา กับพฤติกรรม การเลียนแบบของวัยรุ่น

สมมุติฐานการวิจัย

1. วัยรุ่นที่มีเพศ , อายุ , การศึกษา , รายได้ส่วนตัว รายได้รวมของครอบครัวต่างกัน มีการเปิดรับสารด้านอาการภาษาและวัตถุภาษาต่างกัน
2. รูปแบบการดำเนินชีวิต (กิจกรรม ความสนใจ ความคิดเห็น) ของวัยรุ่น มีความสัมพันธ์กับการเปิดรับสารด้านอาการภาษาและวัตถุภาษา
3. การเปิดรับสารด้านอาการภาษาและวัตถุภาษา มีความสัมพันธ์กับการจดจำสารด้านอาการภาษา
4. การเปิดรับสารด้านอาการภาษาและวัตถุภาษา มีความสัมพันธ์กับการจดจำสารด้านวัตถุภาษา
5. การจดจำสารด้านอาการภาษา มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเลียนแบบ
6. การจดจำสารด้านวัตถุภาษา มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเลียนแบบ

ขอบเขตการวิจัย

1. มุ่งศึกษาอวัจนภาษาของนักร้องในบริษัทแกรมมี่ เอ็นเตอร์เทนเมนท์ จำกัด มหาชน ที่มีผลงานเพลงล่าสุดภายในปีพ.ศ. 2538 - 2539 และมีคอนเสิร์ตใหญ่ที่เก็บค่าเข้าชม โดยเลือกนักร้องที่มีแนวเพลงแตกต่างกันออกไป จำนวน 10 คน ได้แก่

นักร้องเดี่ยว แนวเพลงร็อก : อ้าพล ลำพูน (ชาย) สุนิตา ลีติกุล (หญิง)

นักร้องเดี่ยว แนวเพลงป๊อป : ธงไชย แมคอินไตย์ (ชาย) ทาทา ยัง (หญิง)

ปฏิภาณ ปฐวีกานต์ (ชาย)

นักร้องเดี่ยว แนวเพลงแดนซ์ : เจตริน วรรณะสิน (ชาย)

นักร้องเดี่ยว แนวเพลงร็อกแอนด์โรล : นัท มีเรีย เบเนดตตี (หญิง)

นักร้องเดี่ยว แนวเพลงอัลเทอร์เนทีฟ : ลีโอ พุฒ (ชาย) อธิตะ ปราโมช (ชาย)

นักร้องกลุ่ม แนวเพลงร็อก : ฟลาย (ชาย)

2. ศึกษาอวัจนภาษาในด้าน

2.1 อาการภาษา คือ ภาษาที่อยู่ในรูปการเคลื่อนไหวร่างกายส่วนต่างๆ หรือกิริยาท่าทางซึ่งได้แก่ ท่าเดิน ท่าทางในคอนเสิร์ต โดยศึกษาจากคอนเสิร์ตใหญ่ที่มีการเก็บค่าเข้าชม รวมทั้งในมิวสิควิดีโอที่สามารถสังเกตเห็นท่าทาง ท่าเดินได้อย่างชัดเจน

2.2 วัตถุภาษา คือ ภาษาที่เกิดจากการใช้และเลือกวัตถุมาใช้ในการแต่งกาย ซึ่งได้แก่ เสื้อผ้า และ ทรงผมของนักร้อง

3. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ กลุ่มวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 15 - 25 ปี ซึ่งอาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร

นิยามศัพท์

อวัจนภาษาของนักร้อง หมายถึง การส่งสารที่ไม่ใช้ถ้อยคำของนักร้อง โดยพิจารณาใน 2 ลักษณะ

1. อาการภาษา คือ การเคลื่อนไหวร่างกายส่วนต่างๆ ได้แก่ ท่าทาง ท่าเดินของนักร้องในมิวสิควิดีโอ และคอนเสิร์ตที่สามารถสังเกตเห็นได้ชัดเจน
2. วัตถุภาษา คือ การเลือกใช้เครื่องแต่งกาย ได้แก่ เสื้อผ้า และทรงผมของนักร้องในมิวสิควิดีโอ และคอนเสิร์ต

อิทธิพลของอวัจนภาษาของนักร้อง หมายถึง การจดจำอาการภาษา และวัตถุภาษาของนักร้องได้ รวมถึงพฤติกรรมเลียนแบบอาการภาษา และวัตถุภาษาของนักร้องนั้น

การเปิดรับสารด้านอวัจนภาษา หมายถึง ความบ่อยครั้งในการรับชมสารที่มีการถ่ายทอดอวัจนภาษาของนักร้อง อันได้แก่ มิวสิควิดีโอ ซึ่งเป็นการรับชมผ่านสื่อโทรทัศน์ และคอนเสิร์ต ซึ่งเป็นการรับชมในสถานที่เล่นจริง และการถ่ายทอดผ่านสื่อโทรทัศน์

ลักษณะทางประชากร หมายถึง องค์ประกอบทางด้านเพศ ระดับการศึกษา อายุ รายได้ส่วนตัว และรายได้รวมของครอบครัว

ลักษณะรูปแบบการดำเนินชีวิต หมายถึง องค์ประกอบภายในจิตใจที่มีผลต่อความแตกต่างทางด้านพฤติกรรมของบุคคล โดยพิจารณาองค์ประกอบทางด้านกิจกรรม ความสนใจ และความคิดเห็น

การจดจำได้ หมายถึง ความสามารถในการจดจำท่าทาง ท่าเต้น และเครื่องแต่งกายที่นักร้องถ่ายทอดออกมาผ่านทางมิวสิกวิดีโอ และการแสดงคอนเสิร์ตของนักร้องแต่ละคน

พฤติกรรมเลียนแบบ หมายถึง การที่วัยรุ่นแสดงท่าทาง ท่าเต้น และหรือมีการแต่งกาย ทำทรงผมที่คล้ายคลึงกับนักร้อง

นักร้อง หมายถึง นักร้องเพลงไทยสากลประเภทต่างๆในสังกัดบริษัทแกรมมี่ เอ็นเตอร์เทนเมนท์ จำกัด ที่มีผลงานเพลงล่าสุดภายในปี 2538 - 2539

วัยรุ่น หมายถึง ผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 15 - 25 ปี ทั้งเพศชายและหญิง ที่อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงอิทธิพลของอวัจนภาษาของนักร้องที่มีต่อผู้รับสารซึ่งเป็นวัยรุ่น ในรูปแบบของการจดจำอวัจนภาษานั้นได้ และพฤติกรรมเลียนแบบ
2. เป็นแนวทางให้บริษัทธุรกิจเทปเพลงมีส่วนในการพัฒนาเยาวชนโดยผ่านอวัจนภาษาของนักร้อง และเนื้อหาสาระของบทเพลง
3. ทำให้หน่วยงานของรัฐและเอกชนตระหนักถึงความสำคัญของอวัจนภาษาในการออกแบบสารที่จะส่งถึงเยาวชน